

Sygn. akt V KZ 16/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **R. S.**

o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2022 r.

zażalenia wnioskodawcy,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 lutego 2022 r., sygn. akt II AKo (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

R. S. wystąpił z wnioskiem o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Okręgowego w T. o sygn. akt II K (...) (Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II AKa (...)). Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 1 grudnia 2021 r. postanowił zwrócić się do Sądu Apelacyjnego w (...), w trybie art. 44² pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. o przekazanie tej sprawy innemu równorzędnemu sądowi. Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKo (...), wspomnianego wniosku nie uwzględnił. Na to postanowienie zażalenie złożył zaś R. S.

Zaskarżonym zarządzeniem z 4 lutego 2022 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), na podstawie art. 429 § 1 k.p.k.,

odmówiła przyjęcia zażalenia R. S. z dnia 12 stycznia 2021 r. na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...), gdyż, jak argumentowano, ustawodawca nie przewidział możliwości zaskarżenia decyzji wydanej na podstawie art. 558 k.p.k. w zw. art. 44² k.p.c.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł R.S., który podniósł, iż jest ono lakoniczne i nie wyjaśnia przyczyn tej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, co powoduje, że zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Trafnie wskazano w zaskarżonym zarządzeniu, że zgodnie z art. 459 k.p.k., zażalenie przysługuje tylko na postanowienia sądu zamykającego drogę do wydania wyroku, chyba że ustaw stanowi inaczej (§ 1), także postanowienia co do środka zabezpieczającego oraz na inne postanowienia w przypadkach przewidzianych w ustawie (§ 2). Postanowienie sądu przełożonego – sądu apelacyjnego o nieuwzględnieniu wniosku o przekazaniu sprawy innemu równorzędnemu sądowi, wydane w trybie art. 44² pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k., do żadnej z tych kategorii nie należy, co oznacza że ustawodawca nie przewidział możliwości zaskarżenia takiej decyzji. W szczególności nie można stwierdzić, by było to postanowienie w kwestii właściwości w rozumieniu regulacji z art. 35 § 3 k.p.k. Do postanowień w kwestii właściwości w rozumieniu tego przepisu należą bowiem jedynie takie, w których sąd stwierdza swą niewłaściwość i przekazuje sprawę innemu sądowi, względnie nie uwzględnia wniosku w kwestii przekazania sprawy zgodnie z właściwością, a więc postanowienia wydane na podstawie art. 35 § 1 i 2 k.p.k.. Postanowieniami w kwestii właściwości, o których mowa w art. 35 § 3 k.p.k. nie są natomiast postanowienia wydawane przez sądy innego rzędu, niż sądy rzeczowo i miejscowo właściwe, czyli takie postanowienia, w wyniku których ustanawiana jest właściwość funkcjonalna innego sądu równorzędnego. Do takich niezaskarżalnych postanowień należy np. postanowienie wydawane w trybie art. 36 k.p.k., art. 37 k.p.k., czy też właśnie postanowienie wydawane w oparciu o art. 44² k.p.c.

Jeżeli zatem postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) (działającego w rozważanej kwestii jako sąd I instancji, a nie sąd odwoławczy) było niezaskarżalne, słusznie Zastępca Przewodniczącego w oparciu o art. 429 § 1 k.p.k., odmówiła jego przyjęcia, w konsekwencji czego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.